

РЕШЕНИЕ

№ 2837

гр. София, 10.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 19.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **2669** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Г. Н. Г. срещу Решение № 1040-21-124/10.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което са потвърдени Разпореждания № 212-00-5243-3 / 09.12.2019 г., постановено на основание чл. 54ж, ал.2, т. 1 КСО, Разпореждание № 212-00-5243-4 / 09.12.2019 г., постановено на основание чл. 54ж, ал.1 КСО и Разпореждание № 212-00-5243-5 / 09.12.2019 г., постановено на основание чл. 114, ал.3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, издадени от длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО.

В жалбата се сочи, че обжалвания акт е незаконосъобразен. Постановените разреждания и потвърждаващото ги решение са издадени при липса на мотиви, без да са обсъдени всички възражения на жалбоподателя. Осъществяването на търговска дейност от дружеството не е елемент от фактическия състав на чл.54а от КСО. Неправилно е била приложена разпоредбата на чл.114, ал.2 от КСО, която действа от момента на приемането и. Моли оспореното решение на Директора на ТД на НОП – С. град и потвърдените с него разреждания да бъдат отменени.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован не се явява, представлява се от адв.С., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът по жалбата - Директор ТП на НОП - С. град за представител изпраща в съдебно заседание юрисконсулт В.. Оспорва жалбата като неоснователна. Излага

аргументи за законосъобразност на оспорения акт и иска жалбата да се отхвърли. Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд – София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. гряд, поради което е процесуално допустима.

От фактическа страна:

Със заявление от 13.07.2015 г. Г. Н. Г. е сезирал административния орган с молба за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Представил е заповед № 301/28.05.2015 г. за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 28.05.2015 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ, издадена от осигурител [фирма]. С разпореждане № 212-00-5243-1 от 23.07.2015 г., на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица от 28.05.2015 г. до 27.01.2016 г. в размер на 10,40 лв. дневно.

На основание чл. 54г, ал. 1 и ал. 3 от КСО, с разпореждане № 212-00-5243-2 от 23.07.2015г., е спряно изплащането на ПОБ, считано от 28.05.2015 г. и е възобновено от 28.06.2015г. до 27.02.2016 г. с мотиви: “Получаване на обезщетение за оставане без работа на основание чл. 222, ал. 1 от КТ за периода от 28.05.2015 г. до 27.06.2015 г.”. Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ - С. град, предвид подадените от [фирма] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, е била назначена проверка по разходите на ДОО на осигурителя за периода от 01.11.2014г. до 24.07.2019 г. Резултатът от проверката е обективизиран в Констативен протокол № КВ-5-21-00597604/24.07.2019 г. на контролен орган при ТП на НОИ - С. град. [фирма], ЕИК[ЕИК] е регистрирано на 21.03.2011 г. С вписване в ТР от 04.11.2014 г. е оповестено преобразуване на дружеството в Е. с едноличен собственик и управител В. А.. По партида на дружеството в ТР - обявени актове от 04.11.2014 г. до момента на проверката, се констатира че няма подавани годишни финансови отчети за извършена дейност. За периода от 01.01.2014 г. до 24.07.2019 г. от дружеството са били подадени уведомления за сключени трудови договори за общо 94 лица. За установяване на контакт с управителя на дружеството е поисканото съдействие от СДВР, при което е установено, че по данни на МВР лицето В. А. е напуснал страната на 14.11.2014г. и не се е завръщал. Не е предоставена първична счетоводна и разплащателна документация на дружеството.

Видно от уведомително писмо вх. № 1042-21- 44#9/18.07.2019 г. от ТД на НАП -С., [фирма] няма данни за подадени ГДЦ по чл. 92 от ЗКПО за периода от 2014 г. до 2018 г., няма данни за регистриран касов апарат и фискална памет /ЕКАФП/, няма данни за регистрирани търговски обекти. Уведомленията по чл. 62, ал. 5 от КТ са подавани по електронен път с КЕП, с титуляр подписа [фирма] - В. А..

Предвид обстоятелството, че липсват данни за извършвана търговска дейност от

дружеството, съответно трудова дейност от лицата за които са подавани данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи са приели за установено, че не е възникнало основание за осигуряване по смисъла на чл.10 от КСО. С оглед установеното, са предприети действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм.). Подадените от дружество [фирма] ЕИК[ЕИК], данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от месец 11.2014г. до месец 03.2019 г. вкл., са заличени. Предвид изложеното, административния орган е приел, че жалбоподателят не е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма], за периода от 01.11.2014 г. до 31.01.2015 г. вкл., като данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, послужили при преценката по правото на ПОБ през 2015 г., са заличени.

Въз основа на изложеното административният орган – ръководител на контрола по разходите на ДОО е издал:

Разпореждане № 212-00-5243-3 от 09.12.2019 г., с което, на основание чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО, е отменено разпореждане № 212-00-5243- 1/23.07.2015 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ЛЮБ/ по чл. 54а от КСО, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез [фирма], за периода от 01.08.2014 г. до 27.05.2015г. вкл. При извършена проверка от компетентните контролни органи на НАП и НОИ на [фирма], приключила с констативен протокол № КВ-5-21- 00597604/24.07.2019 г., по безспорен начин е установено, че от м. 11.2014 г. до м. 03.2019 г. дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С оглед цитираните нормативни разпоредби и резултатите от извършените проверки на [фирма], данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за Г. в периода от 01.11.2014 г. до 27.05.2015 г. са заличени. Жалбоподателят не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО. На основание на новите данни по смисъла на чл. 114, ап. 2, т. 2 от КСО, на лицето неоснователно е изплатено ПОБ за периода от 28.06.2015 г. до 27.02.2016 г. вкл.“;

Разпореждане № 212-00-5243-4 от 09.12.2019 г., с което, на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО, е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез [фирма], за периода от 01.08.2014 г. до 27.05.2015 г. вкл. При извършена проверка от компетентните контролни органи на НАП и НОИ на “МАЙ КУРИЕР“ Е., приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00597604/24.07.2019 г., по безспорен начин е установено, че от м. 11.2014 г. до м. 03.2019 г. дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С оглед цитираните нормативни разпоредби и

резултатите от извършените проверки на “МАЙ КУРИЕР” Е., данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за Г. в периода от 01.11.2014 г. до 27.05.2015 г. са заличени. Г. не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и не отговаря на изискванията на чл.54а от КСО. На основание данните по чл.114, ал.2, т.2 от КСО, на лицето неоснователно е изплатено ПОБ за периода от 28.06.2015г. до 27.02.2016г. вкл.”

Разпореждане № 212-00-5243-5 от 09.12.2019 г., с което, на основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, е разпорежено жалбоподателят да възстанови добросъвестно получено ПОБ, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез “МАЙ КУРИЕР” Е. ЕИК[ЕИК] за периода от 01.08.2014г. до 27.05.2015г.

В срока по чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на ТП-НОИ С.-град е издал решение № 1040-21-124 от 10.02.2020г., с което е отхвърлил оспорването, като неоснователно. В хода на съдебното производство не са събрани нови доказателства и не са установени факти, различни от възприетите от административния орган и отразени в оспореното решение.

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е решението на ръководителят на ТП-НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила. Процесните разпореждания издадени от ръководител на осигуряване за безработица ТП на НОИ –С. град на НОИ са издадени въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при който е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по 114, ал. 2, т. 2 от КСО, чл.54ж, ал.1 от КСО и чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Директорът на ТП–НОИ-С. град правилно е приел, че разпорежданията предмет на контрол са издадени от компетентен административен орган. Разпорежданията са обективирани в изискуемата писмена форма и съответстват на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Предмет на спора в настоящото производство, се свърза с това дали жалбоподателят е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т.3 от Допълнителните

разпоредби на КСО и отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО, доколкото дружеството работодател не е осъществявало дейност.

Предвид разпоредбата на чл.10, ал.1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски.

Съгласно §1, т.3 от ДР на КСО „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Следователно, за да се счита едно лице за осигурено и да има право на парични обезщетения и помощи, предвидени в кодекса е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение.

Съгласно текста на чл.54а, ал.1 от КСО, за да бъде налице правото на обезщетение на жалбоподателя е необходимо да бъдат налице кумулативно следните предпоставки – лицето да има внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването; да има регистрация като безработно в Агенцията по заетостта; да не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Р България или пенсия за старост в друга държава, да не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл.68а или професионална пенсия по чл.168 от КСО и да не упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114а, ал.1 от КТ.

Дори и да се приеме, че към момента на настъпване на осигурителния риск е било налице валидно възникнало трудово правоотношение за жалбоподателя с “МАЙ КУРИЕР” Е., то не е било налице валидно осигурително такова. Решаващия орган е достигнал до правилния извод, че наличието на трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Не е достатъчно лицето да има валидно възникнало трудово правоотношение, а следва реално да осъществява трудова дейност въз основа на това правоотношение. В този смисъл е практиката в ВАС./Решение №211/08.01.2016 г. на ВАС по адм.д. №3681/2015 г., VI отд.; Решение №15694/22.12.2014г. на ВАС, по адм.д. №10361/2014 г. VI отд.; Решение №7164/16.06.2015 г. на ВАС, по адм.д. №9940/2014 г. VI отд./

В този смисъл, съдът не възприема възражението на жалбоподателя, че извършването на дейност по смисъла на Търговския закон, за периода от м.11.2014 г. до м.03.2019 г., не е елемент от фактическия състав за възникване правото на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО. Според съда, липса на осъществяване на търговска дейност от дружеството-работодател установява, че жалбоподателят не е упражнявал трудова дейност, респективно за него не са били внесени или дължими осигурителни вноски, които условия са сред основните елементи от фактически състав за определяне на правото на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО. В този смисъл, съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя, че административният орган не е взел предвид и не е съобразил всички относими факти по спора при преценка правото на жалбоподателя на парично обезщетение за безработица.

Съдът намира за неоснователни доводите на защитата, че административният орган е приложил неправилно разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т.2 от КСО, тъй като същата е в сила от 01.01.2017г. /обн.ДВ, бр.98/2016 г./Разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО предвижда изрично, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение-когато след изплащането им са представени нови доказателства или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Доколкото се касае за извършен последващ контрол от органи на ТП на НОИ - С.-град относно подадените от [фирма] данни по реда на чл.5, ал.4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход и назначената в тази връзка проверка по разходите на ДОО на осигурителя за периода от 01.11.2014 г. до 24.07.2019г. резултатите, от която са обективирани в Констативен протокол №КВ-5-21-00597604/24.07.2019 г. са установени нови данни и обстоятелства, имащи значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Въз основа на установените нови данни е извършена нова преценка на правото на обезщетение за безработица на жалбоподателя. Новата преценка е направена след влизане в сила на разпоредбата на чл.114, ал.1, т.2 от КСО /т.е. след 01.01.2017г./, поради което административният орган напълно правилно, обосновано и законосъобразно е приложил действащата нормативна уредба и в частност материалноправната разпоредба на чл.114, ал.2, т.2 от КСО.

Постановените Разпореждане №212-00-5243-3 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО Разпореждане №212-00-5243-4 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и Разпореждане №212-00-5243-5 от 09.12.2019 г. на длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО, съдържат необходимите реквизити на индивидуален административен акт - дата на издаване, наименование на органа, които ги издава, вкл. номер и дата на заповед за компетентност на длъжностно лице, което е издало всяко от разпорежданията, наименование на акта и адресата на същия. В мотивите на всеки от административните актове се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. Следва да бъде посочено, че мотивите на постановените административни актове не са формални и че жалбоподателят е упражнил своевременно и адекватно правото си на защита.

В хода на съдебното производство жалбоподателят, не ангажира никакви доказателства, свързани с извършвана от него трудова дейност при осигурител [фирма], така както му е указано. Изисканите от страна на [фирма] документи свързани с трудовия процес в предприятието му не са представени и се приема, че такива не съществуват. Жалбоподателят не успя да обори изводите на контролните органи, че не е осъществявал трудова дейност при въпросния осигурител, съответно, че за него не е възникнало задължение за осигуряване, а от там и че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО. Изложеното налага извода за осъществяване на предпоставката на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване

на разпореждане за възстановяване на получената сума за обезщетение за безработица. Затова настоящият състав намира, че административните актове, предмет на съдебен контрол са издадени при наличие на посочените в закона материални предпоставки и съответства на относимите правни норми. При осъществения съдебен контрол не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 4 от АПК.

С оглед на изложеното, с обжалваното решение правилно са потвърдени горепосочените разпореждания на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и длъжностно лице по чл.114, ал.2 от КСО, съответно за отмяна на разпореждане на отпускане на парично обезщетение за безработица ПОБ, отказ за отпускане на ПОБ и възстановяване на добросъвестно получено ПОБ, поради служебно заличаване на данните, подадени по реда на чл.5, ал.4 от КСО от дружеството [фирма] за лицата, работили по трудови правоотношения с дружеството за периода от м.11.2014 г. до м.03.2019 г.. включително.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалият по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100. 00 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Н. Г. срещу Решение № 1040-21-124 / 10.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което са потвърдени Разпореждане №212-00-5243-3/09.12.2019 г., постановено на основание чл. 54ж, ал.2, т. 1 КСО, Разпореждане № 212-00-5243-4/09.12.2019г., постановено на основание чл.54ж, ал.1 КСО и Разпореждане №212-00-5243-5 /09.12.2019 г., постановено на основание чл. 114, ал.3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, издадени от длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО.

ОСЪЖДА Г. Н. Г., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: